

[Finansministeren.]

et forslag herom til overvejelse i finansudvalget. Rammebevillingerne foreslås opbygget ved sammenlægning af en række udgifter, hvortil der hidtil har været givet særskilt bevilling.

Medens en del af disse bevillinger nu er kalkulatoriske, således at det har været praksis at tolerere mindre overskridelser, vil rammebevillingerne efter de forestillinger, vi gør os i finansministeriet, være fikserede. Hvis dette bliver gennemført, vil det derfor i fremtiden blive nødvendigt at søge tillægsbevilling til enhver overskridelse på en rammebevilling. Umiddelbart skulle man tro, at dette ville give anledning til flere tillægsbevillinger, men der er 2 meget afgørende forhold, som vil trække i modsat retning.

For det første vil antallet af finanslovbevillinger blive væsentligt mindre, hvis man indfører rammebevillinger, og det må naturligvis også indebære færre tillægsbevillinger, og for det andet forestiller vi os, at rammebevillingssystemet vil indebære en øget bevægelsesfrihed for styrelserne i den forstand, at man kan kompensere merudgifter på én konto med besparelser på en anden.

Tillægsbevillinger skulle herefter kun kunne tolereres, når det er godtgjort, at merforbrug på en konto under rammebevillingen ikke kan dækkes ved besparelser på andre konti. En friere dispositionsadgang for styrelserne kan dog naturligvis kun tillades med de begrænsninger, som følger af love og bestemmelser. Specielt for statens personaleudgifter er det tanken at give klare retningslinjer for, hvorledes der kan disponeres også med hensyn til den del af personellet, der ikke er tjenestemænd.

Jeg skal i øvrigt ikke ved denne lejlighed gå nærmere ind på spørgsmålet om rammebevillinger. Jeg forestiller mig, at det vil komme til forhandlinger derom i finansudvalget, men jeg skal sige, at det gennem en sådan ændring af bevillingssystemet sammen med en fortsat forbedret budgettering på finansloven skulle blive muligt at reducere behovet for tillægsbevillinger væsentligt i fremtiden. Samtidig tror jeg — og jeg er, så vidt jeg forstod, deri enig med det ærede medlem — at vi må overveje, om det ikke er ønskeligt igen

at gå over til en fuldstændig tillægsbevillingslov. Med den reduktion af tillægsbevillingslovens omfang, der bliver en følge af, at budgetlægningen på finansloven bliver bedre, og af indførelsen af et rammebevillingssystem, tror jeg, at det skulle være muligt på ny at optage besparelserne og de almindelige reguleringer af indtægter og lovbundne udgifter på tillægsbevillingsloven, således at den sammenholdt med finansloven giver et så korrekt billede af den statsfinansielle stilling, som overhovedet kan opnås.

Jeg mener, at det i lyset af disse overvejelser, disse hensigter og disse bestræbelser i finansministeriet for at nå frem til en fastere og klarere budgetlægning, har været forsvarligt for denne tillægsbevillingslov at anvende den fremgangsmåde, som det ærede medlem her har kritiseret, og som altså ikke er tænkt at skulle være noget vedvarende, men kun som, skal jeg kalde det en pædagogisk foranstaltning i overgangstiden, indtil vi får en fastere og klarere budgetlægning.

Jeg har også fundet det så meget mindre betænkeligt, som forholdet jo er lagt ganske klart frem og vi har sagt, hvad der er tale om. Jeg vil give det ærede medlem ret i, at hvis det hermed havde været hensigten netop at indlede en ny praksis, så ville det naturligvis have været korrekt forud at forhandle sagen med bevillingsmyndighederne, men begrundelsen for, at vi har anvendt den form, er altså den, jeg her har givet.

Det ærede medlem sagde, at det rigtige nu ville være, at de nødvendige ændringsforslag til tillægsbevillingsloven blev udarbejdet. Det er netop disse ændringsforslag, vi har villet undgå i år, således at det forhold, som det ærede medlem kritiserede, kunne blive rettet. Det er klart, at hvis det er et forlangende fra det høje ting, så må vi gøre det, men jeg må så understrege, at det vil tage nogen tid og formentlig så lang tid, at de frister, man har tænkt sig for gennemførelsen af folketingets arbejde her i forsommeren, næppe vil kunne overholdes, og jeg har ment, at når hensigten er den, som jeg her har redegjort for, så måtte man kunne acceptere den anvendte fremgangsmåde i forbindelse med denne tillægsbevillingslov.

Vedrørende det kgl. teaters forhold kan